

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1087/2021
26.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Козомора, адвокат из ..., против тужене ББ банке АД из ..., чији је пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2868/20 од 15.12.2020. године, у седници одржаној 26.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2868/20 од 15.12.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 253/19 од 08.07.2020. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је предложено да суд обавезе тужену да тужиљу распореди на послове шефа одељења у Одељењу администрирања кредита великих клијената – Сектор административне привреде – функција оперативни послови или на друге послове који одговарају врсти и степену стучне спреме и радно искуство тужиље. Ставом другим и трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено је решење туженог број .. ХР од 04.02.2019. године о отказу уговора о раду тужиљи. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљу врати на рад и пријави на обавезно социјално осигурање, као и да јој достави доказ о пријави у виду копије пријаве на осигурање. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 211.033,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2868/20 од 15.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба и потврђена у усвајајућем делу првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова састава одговора на жалбу

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију тужене.

Испитујући побијану одлуку у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужност, а наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка у вези члана 8. Закона о парничном поступку, су неосновани, јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у поступку пред првостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код тужене и обављала послове у Одељењу администрирања кредита великих клијената, Сектор администрирања привреде, Функција оперативни послови. Заједно са запосленом ВВ, која је обављала послове супервизора и којој је тужила била надређена, седела је и радила у истој канцеларији. Обе запослене су имале приступ информационом систему банке Т24, имале су идентична овлашћења и свака од њих је имала посебну шифру коју су укуцавале за приступ рачунару и наведеном програму. Тужила је пред колегиницом ВВ укуцавала шифру на тастатури али при томе се иста није читавала на монитору рачунара већ је имала скривене ознаке. Тужила није знала шифре за логовање других запослених, нити је било коме, па ни ВВ рекла своју шифру. Такође, сваки пут када би излазила из канцеларије на кратко изговарала би се из програма Т24 и целог система, а када би се после тога вратила у канцеларију, рачунар је поново тражио шифру приликом логовања. Колегиница ВВ је сазнала тужилине шифре на тај начин што је гледајући како тужила укуцава шифре, пратила распоред бројева и слова на тастатури и положај шака тужиле. У периоду од 31.03.2016. године до 31.10.2018. године запослена ВВ је извршила 79 спорних безготовинских трансакција у систему Т24, без знања тужиле, а што произлази и из њене својеручно написане изјаве од 06.11.2018. године, у којој је навела да је све трансакције вршила без знања и сагласности тужиле за време док је она била одсутна из канцеларије. Дана 04.02.2019. године тужена је донела решење о отказу уговора о раду тужили због битне повреде радне обавезе из члана 179. став 2. Закона о раду и члана 127. тач. 7, 15. и 23. Колективног уговора тужене.

С обзиром на утврђено чињенично стање, нижестепени судови су закључили да је оспорено решење незаконито. Наиме, тужили је стављено на терет да је њено понашање супротно одредбама статута банке, општих аката и колективног уговора, да је неблаговремено, односно несавесно и немарно извршавала радне дужности и обавезе, као и да је учинила повреду аката послодавца са тежим последицама по послодавца, на тај начин што је свој рачунар који има статус информационог добра приликом одсуства из канцеларије остављала незаштићен са отвореним приступом апликацији Т24 и на тај начин омогућила запосленој ВВ да приступи њеном рачунару и апликацији Т24 и изврши неовлашћене трансакције. Међутим, нижестепени судови су утврдили да тужила није остављала рачунар са отвореним приступом наведеном програму, јер се сваки пут приликом изласка из канцеларије изговарала из истог, као и да своју лозинку није ником откривала, произлази да тужила није извршила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, а да тужени за супротан закључак није пружио доказе.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, нису основани.

Одредбом чланом 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/14), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о

раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да се у радњама тужиље у наведеном периоду, када су вршене спорне трансакције, нису стекла обележја повреде радне обавезе из члана 127. тачка 7, 15. и 23. Колективног уговора тужене, чиме није образован ни отказни разлог из члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду.

Сагласно наведеној законској одредби, послодавац може отказати уговор о раду запосленом ако запослени учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца. Да би отказ због повреде радне обавезе био законит, потребно је да послодавац у поступку који претходи отказу, утврди кривицу запосленог за учињену повреду радне обавезе, јер она представља основ његове одговорности. У конкретном случају, тужени није доказао у чему се састоји кривица тужиље за учињене повреде. По оцени овог суда, нема кривице тужиље у ситуацији када је запослена ВВ, користила одсуство тужиље из канцеларије и користећи њену шифру (до које је сама дошла), вршила спорне трансакције, у ситуацији када је тужиља претходно предузела све мере предвиђене наведеним актима тужене, како би поверљиве информације остале безбедне (када је напуштала канцеларију сваки пут је излазила из програма Т24 и када је одлазила кући рачунар је искључивала, шифре је мењала и није их никоме откривала). Супротно наводима ревизије, поступање тужиље током рада било је у складу са Политиком о сигурности информација и Етичким кодексом тужене банке. Како, у конкретном случају, није утврђена кривица тужиље, као битан елемент за њену одговорност, то је оспорено решење незаконито, како су то правилно закључили и нижестепени судови.

Осталим наводима ревизије се оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски навод према одредби члана 407. став 2. ЗПП, па је Врховни касациони суд применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка, применом одредбе члана 165. ЗПП, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић